

“Van oude mensen, de dingen die blijven...: Wegrijden”

Klaas Groen is een jonge blom van 65. In zijn huis in Haarlem hangt een mooie kast vol met minivoertuigen. ‘Die kast symboliseert zijn hele leven’, zegt zijn vrouw. Kim Coppes, onze vaste interviewster, wil daar graag meer over weten.

Is dat zo, vertelt deze kast uw leven?

Ja. Eigenlijk wilde ik treinmachinist worden. Maar het is de politie geworden. Eerst rijinstructeur bij defensie. En bij een rijsschool. Toen was er een plek bij de politie hier in Haarlem. Dus daar ging ik heen.

Maar er hebben altijd wielen onder gezeten hè, bij mijn werk. O nee, ik heb ook nog gewerkt als filmoperateur, bij bioscoop Cineac. Dat was mijn enige baan zonder wielen eronder.

U bent ook geboren in Haarlem, hoe was dat, het begin van uw leven?

Dat weet ik niet want mijn ouders zijn gescheiden toen ik klein was en toen woonde ik bij mijn opa en oma. En dan ging mijn tante die tien jaar ouder was dan ik met me wandelen en zo. Dat weet ik nog. En daarna mijn jeugd jaren gesleten in Voorschoten. Bij mijn moeder en haar nieuwe man. Maar die tijd vergeet ik liever. Ik ging uit huis toen ik vijftien was.

Maar als u de hele periode ervoor wilt vergeten dan moet u bijna uw hele jeugd vergeten.

Nee hoor, natuurlijk niet. Ik had nog een heel ander leven ernaast.

O ja, hoe was dat leven dan?

Avontuurlijk. Ik stapte zo op de tram hoor. Toen reed de blauwe tram nog. Nam ik gewoon de tram en de trein naar Haarlem, als klein jochie. Dat deed ik alleen. Zei de conducteur:

‘Moet jij niet naar school?’ Dan zei ik: ‘Ik heb een vrije dag.’ Dan ging ik naar mijn opa en oma. Maar die stuurden me net zo hard weer terug. Ik miste ook mijn ooms en tantes, die niet zoveel ouder waren dan ik.

Die woonden in Haarlem, daar wilde ik naartoe. Of ik ging in Amsterdam rondkijken. Was helemaal spannend

natuurlijk. Daar stuurde niemand me terug!

Zeg, wanneer was de eerste keer dat u achter het stuur zat?

(Hij giechelt) Nou, zal ik dat wel vertellen? Dertien.

Dat dacht ik al, na dat vorige verhaal.

Met de auto van de wasserij verderop in de straat. Die hadden bestelauto's om de was weg te brengen. En die man vond het altijd wel leuk als ik meeding, had hij aanspraak. Moest hij de was wegbrengen na het uitladen, zei ik: 'Ik verplaats die auto wel.' 'Kan je dat dan?' 'Ja hoor.' Had ik allemaal af zitten kijken. Ik reed zo achteruit.

Ja, en met vijftien had ik mijn eerste eigen auto. Die stond om de hoek, dus dat wisten mijn ouders niet.

Hoe kwam u aan die auto?

Gewoon gekocht. Ik had veel gewerkt in de bioscoop, dus ik kon het betalen. Ik kocht hem van een kennis van

“Ja, en met vijftien had ik mijn eerste eigen auto.”

een kennis van een collega, zoiets. Het reservewiel stond achter de voorstoelen, want als je iets achterin gooide lag het gelijk weer op straat. Kun je wel nagaan wat een kwaliteit die auto had. Hij was ook snel weer weg hoor. Ik voelde me toch niet eh.... Nee, want ik reed een keer door de binnenstad van Den Haag en toen opeens een politieauto achter me: Stop politie. Maar dat was er eentje van het bureau naast de Cineac en die kwamen toen bij ons wel eens journaal kijken, even een bakkie doen. Dus die kerel zei: ‘Heee. Heb jij tegenwoordig een auto? Beetje jong daarvoor ben je. Gauw wegbrengen hè, ik wil je er nooit meer in zien.’

Aha. Fijne agent.

Ja, gelukkig wel.

Wat betekent het voor u, autorijden?

Nou, het betekende veel in mijn leven. Maar ik zit nu nog het liefst op de motor. Lekker buiten, geen gezeur in de file. Je hoeft geen airco aan te zetten want die heb je al, je eigen airco. Je kunt je wat vrijer bewegen.

En u was ook te zien in ‘Blik op de weg’?

Jazeker, achter het stuur. En dan praten met mensen die je aan de kant zet.

Hoe was dat met een camera erbij?

Nou, sommige mensen hebben er niks mee, maar andere gaan meteen kijken of hun haar goed zit, en hun jasje en hun stropdas, haha. Heel zenuwachtig. En ja, de druk, kijk, het gaat er ook om hoe je mensen zelf aanspreekt hè. Dus: ‘gaat het mevrouw?’ rustig aan doen. De toon is belangrijk.

En als ze agressief worden wel iets terugzeggen waardoor je het weer onder controle krijgt.

Wat is het geheim van een goede politieman?

Die worden niet geboren. Dat moet je echt leren. Want als je iemand ziet en denkt: o dat is zo’n type, dan blijkt het vaak toch heel anders. En sommige mensen heb je zo door maar er zijn ook mensen die het heel goed kunnen verbloemen!

Moet je een beetje wantrouwig zijn?

Ja. Je moet altijd wantrouwig zijn. Je moet er altijd van uitgaan dat ze liegen. Ze proberen er bijna altijd onderuit

te komen. Er zijn ook mensen die je bedanken hoor, en weten wat ze gedaan hebben, maar toch: meestal wel smoezen.

Zijn er ook mensen van wie je in een oogopslag ziet dat ze eerlijk zijn?

Nou... Moeilijk. Vooral bij vrouwen. Maar als ze gaan huilen, dan word ik juist zo hard als een steen. Behalve als er iets ergs gebeurd is, dan ben ik heel anders. Maar huilen om een bekeuring, nee. Als mijn vrouw thuiskomt met een bekeuring zeg ik ook: je eigen stomme schuld.

Als iemand zijn vrouw in de auto heeft die moet bevallen breng ik ze persoonlijk onder escorte naar het ziekenhuis. Maar als ze zeggen dat ze te laat zijn voor een begrafenis, dan zeg ik dat ze maar eerder van huis hadden moeten gaan, eigen schuld. Dan zeg ik: 'Diegene die wordt begraven ligt er over een uur nog steeds hoor.'

Echt? Maar dat is grof!

Nee dat is niet grof, dan weten ze gelijk waar ze aan toe zijn. Kunnen ze daarna weg, ze hebben haast toch?

Hebben ze u wel eens beledigd?

Ik ben niet zo snel beledigd. Het is ook meestal tegen het uniform, dus. Maar je moet niet over een bepaalde ziekte beginnen. Vooral in Den Haag is dat gewoon een stopwoordje. Ik zeg dan: 'Weet je wel wat je zegt?' Dan word ik heel boos, zeg ik: 'Heb jij geen familie of vrienden verloren aan kanker?' Dan zie je ze denken.

Eigenlijk bent u tijdens uw werk veel aan het opvoeden geweest.

Nou ja, opvoeden, ja ja, adviezen geven. Soms helpt waarschuwen en een beetje uitleg geven beter dan meteen de boeman spelen.

Dat doet me denken aan uw vader. Waar was hij in uw jeugd?

Hij was er niet, hij had zich teruggetrokken. Hij dacht dat dat beter was.

En heeft u hem nog ontmoet?

Jazeker. Toen ik zestien was. Ik wist waar hij woonde en opeens stapte ik op mijn brommer en ging er naar toe.

“Als iemand zijn vrouw in de auto heeft die moet bevallen breng ik ze persoonlijk onder escorte naar het ziekenhuis”

Zijn vrouw deed open. Ik zei: 'Ik ben de zoon van Arie Groen.'

(Klaas doet een omhelzende binnenhalende beweging voor): 'Oh, kom binnen!' zei ze. Heel warm. Dat is ze altijd gebleven. Ook een hele warme oma voor onze kinderen. En mijn vader ook. Warm, liefdevol voor ons, tot het eind. Maar bij mij, dat is heel gek, bleef er altijd een schildje om. Een schildje om het gevoel. Bij hem niet. Bij mij. Ik kon me er toch niet meer helemaal aan geven.

Na die jeugd.

Ik denk het.

Wat deed uw vader eigenlijk?

Chauffeur natuurlijk. Vrachtwagen en taxi.

Dat kon ook niet anders.

Dat kon ook niet anders.